

[Melchior]

Jeg ville ønske, at socialdemokratiet og fagbevægelsen var mere fleksible på en række af de områder, der virkelig muliggjorde imødekommelsen af sådanne behov. Jeg tænker her på det, der hedder deltidsarbejde, og det, der hedder vikararbejde, som er ugleset af fagbevægelsen og socialdemokratiet. Gud ved hvorfor. Hvis man var meget mere fleksibel og meget mere imødekommende over for ønsker af denne art, ville netop flere mennesker, der ikke passer ind i et permanent kl. 9-5 mønster, kunne få periodiske og delvise beskæftigelser, når de havde lyst til det eller behov for det, for jeg er da en stor ven af, at alle mulige løfter og behov imødekommes. Man kan bare ikke have krav på over for samfundet, at der hele tiden skal være noget til rådighed.

Vi vil gerne arbejde noget mere alvorligt, eller skal vi sige grundigt med forslag nr. B 41 i udvalget, når vi kommer så langt.

Jeg har til slut en kort bemærkning til hr. Holm, som kun havde hørt delvis efter, hvad jeg sagde i min første tale om min egen og min kones måde at få vore børn passet på. Jeg sagde netop, at vi begge er udearbejdende og føler, at vi så både har lyst og pligt til at ofre kræfter og midler på at få børnene passet, så når jeg bagefter henviste til, at det ikke altid er forældrene, der er de eneste mulige gode opdragere og passere af børnene, og at der var noget kvindejendsk i at sige, at den ene forældrepart skal blive hjemme, for så bliver det næsten altid kvinden, er det ikke ud fra egne erfaringer, men ud fra viden om, hvordan det i de fleste tilfælde går.

Der findes både svenske og danske endda ret nye undersøgelser om det sociologiske fænomen, der hedder udearbejdende ægtefæller, altså hvor begge parter har heldagsjob ude, og da viser det sig, at hans majestæt manden har 15-20 maksimalt 30 minutters hjemmearbejde i tillæg til sit udearbejde, medens vor moder må pukke i 3 à 3 1/2 time. Det er altså statistik og siger ikke noget om hverken hr. Holms, min eller andre enkeltpersoners måde at leve på, men sådan fungerer det desværre. Det er deri, en væsentlig del af den tilbageværende kvindeundertrykkelse ligger, og det var den, jeg vendte mig imod.

Jørgen Jensen (DKP):

Må jeg til hr. Melchior sige, at der kan jo være flere formål med beslutningsforslag. Der kan være det at holde et problem frem og fastholde folketingset på dets ansvar. Så må man da sige - ikke for at trække diskussionen ned - at den ene del af regeringspartierne har fundet ud af, at kvinderne er fuldgyldige og ligeværdige medlemmer af det danske samfund. Det er da noget, vi har fået ud af debatten i dag.

Jeg vil også godt sige til hr. Melchior, at den fremstilling, at kvinderne ikke kom, da man havde brug for dem, men nu kommer de, er efter min mening helt forkert. Det, der er kendsgerningerne, er, at for at man kan gå ud på arbejdsmarkedet, skal flere ting være opfyldt. Det, jeg så som det positive i debatten i 1960'erne og for den sags skyld også i 1970'erne om kvindernes stilling, var, at forudsætningen for en større selvstændighed var bl. a. også mulighederne for at komme ud på arbejdsmarkedet, dette, at de også havde krav på at have et erhverv, der både økonomisk og på anden måde kunne give dem et større indhold i livet, og det er ikke noget, man kan gøre, sådan lige når industrien ønsker det. Der er mange ting, der skal tages hensyn til. Det er en udvikling i hjemmene, en holdning til hinanden, og det er også et spørgsmål om børneinstitutionspladser. Men dernæst er der en anden ting, og det er behovet. Det er jo en kendsgerning, at med det huslejeniveau og hele den boligsituation, vi har i dag, kan man ikke klare sig med én indtægt, og det er også med til at fremme udviklingen.

Og så må jeg lige sige om deltidsarbejde - det er sagt tidligere, og jeg skal ikke tale for socialdemokratiet og heller ikke på hele fagbevægelsens vegne - at jeg kender nogle af de problemstillinger, der er. Vi kan ikke se bort fra, at de forsøg, der har været gjort med deltidsarbejde, har været udnyttet af arbejdsgiverne til at udnytte arbejdskraften, og det er det, der gør, at man holder igen af angst for, at det bliver arbejdskraften, der bliver sorteper her. Vis en vej og vilje til at forhindre, at arbejdsgiverne gør det, så kan vi eventuelt lukke op for nogle af de ting, der ligger her.

Må jeg så sige om de to forslag, at fra vores side er det afgørende en større aktivitet i samfundet. Jeg synes, det er rigtigt og positivt, at man lægger forslagene frem for at